

MERÉNYI KRISZTIÁN

AZ IJESZTGETŐ

P. városka temetőkertjének sírkövei közül mostanában, sötétedés után hátborzongató, lidérces, monoton morgás hallatszik.

A kerítés-menti sikátorjárók, a virágárosok és az eltemetettek hozzátartozói is panaszkodnak.

A morgás forrását senki sem meri felkutatni, hiába szerveződik éjszakai őrség.

Amikor a hang kiválaszt egy magányos látogatót, követni kezdi, sokkolja a menekülőt.

A szóbeszéd szerint nem a hontalanok riogatják embertársaikat, hanem a sírkövek rezonálnak az alájuk temetett holtak nyughatatlan lelkének sikolyától.

A sokadik bejelentés után tarthatatlanná válik a helyzet. A rendőrség körülveszi a sírkertet, egy egér sem tud észrevétlenül kisurranni onnan.

A gyülekező tömeg a járőrök hollétét csupán a kutyák vakkantásából és az égi fényekből sejtí. A temető bejáratánál a városi televízió riporterei tülekednek. A fénycsóvák ismét felvillannak. Már látni lehet...

A bilincsbe vert „morgóban” mindenki felismeri a város polgármesterét.

PERFEKCIONISTA

Mogva fájós foggal ül a kanapén. Szeretné, ha húznának, hadd fogyjanak azok a fránya fogak, úgy rend lesz a szájában.

„Csak kevesebb és kevesebb!”

Korábban gyakran járt vásárolni, ma már bosszantja, ha be kell szereznie valamit.

„Meddig megy ez így?!”

Mikor eljön a hétvége, barátnőjének órákon keresztül kell ritkítania Mogva ősz hajszálait.

A lakásba tévedő dongókat parfümmel újí el.

Postásként dolgozik, fejvesztve hordja a leveleket.

„Fogyjanak a küldemények, fogyjanak!”

Rövid, főzelékfoltos pólója nem takarja el göndör szőrzettel borított hasát. Lakásában átható izzadságszag kering.

Élelmet, ruhafélét már nem vesz. Ha szükséges, bekap valahol valamit. Gyermekeket sem akar: naná, őket is öltöztetni, etetni!...

„Tisztulni kell, nem gyarapodni!”

A rend legfőbb harcosa lesz.

*

A szomszéd látja éjszaka, ahogy Mogva nyitott ablakából füst csap ki. Reggelre az ablakok zárva. Miután Mogva nem ad életjelet, a tűzoltók kikérdezik a hozzátartozókat, majd behatolnak a lakásba.

A szoba közepén szénné égett bútorok. Mogva anyaszült meztelenül, törökülésben a halom előtt. A közepét bámulja. Mintha azon gondolkodna, mit nem hamvasztott még el.

Alig van benne élet.

REZZENÉSTELENÜL

(M. G.-nek)

Póc a hasára görnyedve pislog kifelé a vonatablakon túli tájra. Vele szemben ül tányéarcú fia, gallérján szószfolttal. Elhagyják Aszódot. A zötykölődés ritmusa jól követhető Póc tokájának rázkódásán.

A fiú az apja disznópofáját lesi. Szólna, de nem viszi rá a lélek. Amikor Póc végre méltóztat ráfigyelni, kirobban belőle a dac:

– Mi lesz a szappanbiznisszel, öreg?

– Ne hívj így nyilvános helyen!

A fülkében rajtuk kívül csak egy szögegyenesen maga elé bámuló, szikkadt emberféleség.

– Az amortizáció és a benzinköltség a te reszortod! A többi az enyém... És ne feledd, hogy a tapasztalat én vagyok!

– De a múltkor is csúnyán félreszámoltál!

– Miről beszélsz? Inkább hálálkoddnál, hogy bevettelek. Ez egy cég. Itt nincs család! Ha úgy alakul, zokszó nélkül kicsinállak!

Póc arca lángvörös, fulladozni kezd. A fia sírással küszködik. Rejtőzködnek egymás elől.

Rájuk nyit a sarlóhold-képzű kalauz, automatikus mozdulattal kezeli a jegyeket. Az emberféleséget figyelmen kívül hagyja.

A fiú élőhalott nyugalommal kérdezi Póctól:

– Jó apának lenni?

Póc hosszú ideig nem reagál, a torkát köszörüli, majd felüvölt:

– Te takony! Ki a faszom robotolt évekig, hogy legyen a szaros segged alá pelenka?!

– Nem a szülői kötelezettségről beszélsz? És azután?

– Na mi, te okostojás?

– Lazulás és kocsma... Most meg: „gyere fiam, igásbarom, perkáld az amortizációs költséget, aztán nesze neked veszteséges biznissz”. Apa! Nem mehet így tovább!

– Anyáddal szövetkeztél? Aha... anyáddal.
– Őt hagyd. Amióta külön éltek, szerencsére fejlődik.
– Bár... Tudod mit, fiam? Nem teszem meg azt a szívességet, hogy válaszoljak. Csak annyit mondok: most gyűrted össze a közöttünk levő virtuális munkaszerződést... Hehehe, de hülye vagy, édes fiam, de hülye...Az öreg, dörzsölt Hugyovszky boldogan lép a helyedbe!

Póc igyekszik higgadtságot mutatni, ám újra fulladozik. A fiú meg-
rázza apja vállát, ő azonban nem figyel rá, színlelt érdeklődéssel Hat-
van állomását nézi.

– Apa! Nem válaszolsz a fiadnak?

Póc nem reagál.

– Ez komoly? – dűnyögi a fiú, a padló egy pontját bámulva.

Aztán feláll, megragadja a csomagjait, kifelé indul. Félútból visszanéz.

Apja az ablak felé fordulva ül... rezzenéstelenül.

AHOL A FÚZHAJTÁS A POHARUNKBA LÓG

Frédi barátommal egy Balaton-parti, Árnyas névre keresztelt étterem-
ben borozgatunk.

A legtöbb asztal foglalt, nekünk vízhez közeli hely jutott, és sok-sok
szúnyog.

– Frédim, jöhet még egy kör?

– I-i-igen, de most te fizetsz.

– Főúr!

– Parancsoljon. Mit hozhatok?

– Ugyanezt. Mondja csak – miért nem nyírják le az ágakat? Mindjárt
az asztallapot kaparásszák!

– Uram, ha tudná, hányszor próbálkoztunk már... A Tájvédelmi Hi-
vatal nem engedélyezi.

Frédi felocsúdik az ábrándozásból.

– Piros az ág vége...

– Ezt hogy értsem, uram? – kérdezi a pincér.

Kénytelen vagyok lefordítani neki Frédit:

– Az imént a poharába lógott egy ág. Érti? Bele a borába!

– Tisztelt uraim! A viláért sem akarok sablonosnak tűnni, de tudják,
hogyan van: a pincér csak báb – az Isten a főnök!

– Akkor hívja őt!

– Máris!

A levegőben már kiütkeznek a várakozás első hullafoltjai, amikor koc-
kás ingben, kockás zakóban, kockás nadrágban, csíkos-nyakkendősen

végre felénk dökög a hegyimentő-kutya formájú nagyfőnök. A kisújszálási tolató személyvonat lelkesebben közlekedhet hozzá képest.

– Jó estét. Nos, miben segíthetek?

– Uram, nézze ezeket az ágakat...

– Tipikus, visszatérő probléma. Több alkalommal jeleztük a tájvédel...

– Igen! A főúr már mondta.

– De már tényleg olyan rossz ez! – veti közbe Frédi.

– Te hallgass! Uram, mi nem számítunk, hiszen hamarosan megyünk, és talán sose jövünk ide vissza...

– Rendben, a jövőben minden tőlünk telhetőt megteszünk!

– Nem lehetne most?

A főnök nagyot sóhajt, mint a kimerült cet alkonyatkor. Hunyorogva nyomkodja mobilja gombjait.

– Halló! Átugranál egy percre, Gerzson? Tudod, a füzes ügy. Épp itt van két szimpatikus úr. Rendben, kösz.

Tíz perc múlva négyen könyökölünk az asztalon, körünkben a kétméteres, ötvenkilós, kecskeszakállú tájvédelmi képviselővel, aki háromperces fejbúb-vakargatás, arcdörzsölgetés után megnyilatkozik:

– Nos, uraim, talán hamarosan közös nevezőre juthatunk az általam javasolt ideiglenes felvetés, vagy – mondhatnám – ötlet kimondása után.

Örömmel vesszük, hogy a lajtorja keresi a megoldást.

– Halljuk!

– Szóval, tettel és minden egyébbel! Akkor mondom, helyesebben javaslom, remélhetőleg mindkét fél megalégedésére, hogy nyisszantsunk le arasznyit mindegyik kritikusan lelógó ágból!

Mámorosan bólogatunk Frédivel. Aztán kezünkben egy kör ingyenborral büszkén figyeljük a teleholdtól és halvány kerti lámpáktól megvilágított csokornyakkendős pincér-cincéereket, ahogy collstokkal lemérik a tizenöt centimétereket, és ollójukat csattogatva szaporán vagdosák a megannyi fűzhajtást.

